

нень отъ чернитѣ крила на смъртта. Нѣмаше го вече тамъ. Кой го е дигналъ? Дали самитѣ му убийци, или нѣкой познайникъ? Дали равнодушие го е съпровождало въ последнитѣ минути на неговото жизнено поприще, или нѣкои насълзени приятелски очи? Кога бѣше погребанъ той, де бѣше положена морната му снага, никога отъ после не можахъ да узная, макаръ тѣжната ми мисль за него дълго следъ това не се отдалечаваше отъ мене. И днесъ спомена за него е съвсемъ ясенъ въ съзнанието ми. За мене Лютфи не бѣше турчинъ, а само единъ тѣженъ символъ на безобидно щастие. Азъ гледахъ на него като на лѣчезарно видение изъ отвѣдния миръ, изъ мира на пѣснитѣ и вѣчното блаженство. Макаръ това да бѣше едно обикновено детско заблуждение, пакъ нѣма защо да съжалявамъ, че не ме е извадилъ нѣкой отъ него. Ако отъ нѣкое заблуждение може да извира щастие, та що отъ това, че то е заблуждение. Не е ли глупаво да бѣгаашъ отъ него?

Ние се прибрахме въ кѣщи. Щѣхме да бѣгаме тая нощъ. Старитѣ зеха да се суетятъ да сбиратъ най-ценното, което можеше на грѣбъ да се носи. Но кое бѣше ценно и кое не, щомъ всичко до най-малката вещь бѣше печелено и сбирано съ мѣжа, съ черенъ трудъ? Сега можеше да се прибере и понесе отъ покѣщнината само една малка частъ. Другото трѣбаше да оставимъ на грабители. на плячкаджии, които, само като усѣтѣха, че отсѣтствуваме, щѣха да нападнатъ кѣщата ни. Тѣ нѣмаше да държатъ смѣтка, колко щѣше да имъ бѣде тежко, ако нѣкой дойдѣше тѣхъ да обира. А това имъ се случи отпосле . . . Нѣкои нѣща, ценни и малки по обемъ, нашитѣ на бързо заровиха и прикриха въ зимника. Особно мама съ голѣма тѣга участвуваше въ тая работа.

